

אריה און

"תערוכות תל-אביב" / הארץ / 14.8.62 / תע' יחיד / גלריה 220 / תל-אביב

- 263 לזרם המופשט הלירי נתווספה עתה תוספת חשובה עם תערוכתו הראשונה של הצייר הצעיר און, איש קיבוץ צובה. מקרה נדיר ביותר הוא לפגוש בתערוכת יחיד ראשונה של צייר צעיר ביטחון טכני, יכולת מבנה, בשלות ותודעה ציורית רגישה גם יחד. את כל אלה אפשר למצוא בבירור בתערוכתו של און. בציוריו של און יש שילוב מאוזן של יכולת בנייה

אינטלקטואלית, רגישות וכוח רגשי לירי, כשאחד היסודות אינו בא על חשבון האחר, וכולם משלימים זה את זה בצורה משכנעת. תהליך הבנייה, בציוריו של און הוא, כאמור, אינטלקטואלי, אך ללא היובש והקור של ציור שכלתני. ביד חופשית ובטוחה בונה הצייר עד ארבע תבניות צורניות-צבעוניות המתפתחות אחת על גבי קודמתה ומתוך יחסים מדויקים זו כלפי זו. מתוך כך, נוצרת תבנית-על מורכבת ועשירה שהסדר הפנימי שלה מובן על נקלה בזכות היותה צלולה וציורית מאוד. כל שלב בתהליך הציור מורכב ממשטחים עשויים בכתב יד מכחולי-צבעוני בדרגות שקיפות וחומריות שונות. דבר זה מאפשר לצייר ליצור הדגשה נאותה וייחוד לכל שלב, ומאפשר לצופה לעקוב אחרי כל תהליך הציור המתפתח מהשכבה הראשונה (פני הבד) ועד לשכבה האחרונה, שהיא גם הווריאציה הצורנית האחרונה. הטיפול הרגיש והקליגרפי במשיכות המכחול, היוצרות את המשטחים הצבעוניים, והיכולת לשמור, עם כך, על עיצוב צורני מדויק של המשטחים, הופכים את ציוריו של און למעבירי חוויה ציורית לירית אמיתית.

יואב בראל, בין פיכחון לתמימות: על האמנות הפלסטית בשנות ה-60 בתל אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, 2004